

In de schaduw van de macht

Viveca Sten

In de schaduw van de macht

Vertaald door Crius Group

SAGA Egmont

In de schaduw van de macht

Vertaald door Crius Group

Originele titel *I maktens skugga*

Originele taal: Zweeds

Eerste druk mei 2026

Copyright © 2025 Viveca Sten en SAGA Egmont

ISBN: 9788727251684 (POD)

ISBN: 9788727251677 (e-book)

ISBN: 9788727251660 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denemarken

Van Viveca Sten is eerder verschenen bij Saga Egmont in de Sandhamn-reeks:

Stille wateren

Hogere Kringen

Onschuldig verleden

Vannacht ben je dood

Midzomernachthitte

Richting het kwaad

Voor mijn liefste Lennart

Proloog

‘Dikzak, dikzak, dikzak.’

Hij lag op zijn zij zonder te bewegen of te protesteren. Als hij iets probeerde te doen, zou het alleen maar erger worden.

Alsjeblieft, laat de pauze voorbij zijn, smeekte hij. Laat de bel alsjeblieft gaan.

De leider van de groep, de koning van het schoolplein, gaf een gemene trap; de zware laars raakte de onderkant van zijn ruggengraat. Zijn lichaam schokte, maar hij wist een kreet van pijn te onderdrukken voordat die kon ontsnappen. De situatie werd altijd erger als hij reageerde.

Zijn neus zat verstopt met snot en tranen, maar hij mocht niet toegeven en beginnen te huilen. Dat zou zijn doodsvonnissen zijn.

De bel ging. Eindelijk. Het geschreeuw stierf weg.

Hij wachtte ongeveer een minuut, opende zijn ogen en keek om zich heen. Hij was alleen op het schoolplein. Hij

veegde zijn neus af, die al begon te zwellen. Er zat bloed aan zijn hand.

De bel ging opnieuw.

Opstaan deed pijn. Hij wist dat hij een aantekening zou krijgen voor te laat komen, maar hij durfde pas naar binnen te gaan als de anderen al op hun plek zaten.

‘Ik zal wraak nemen,’ fluisterde hij tegen zichzelf. ‘Ik zal ze krijgen.’ De woorden echoden in zijn hoofd. ‘Dikzak, dikzak, dikzak.’

Maandag 29 april 2013

Maria Svedin stond te wachten in de ruime hal en verplaatste nerveus het gewicht van haar ene been op haar andere, terwijl Celia Jonsson Oliver hielp zijn marineblauwe schoolblazer aan te trekken. Moest ze Oliver's tas halen, die hij in zijn kamer had laten liggen? Het was vaak moeilijk in te schatten wat Celia van haar verwachtte.

Celia maakte de glimmende bovenste knoop vast en streek een donkere haarlok achter haar oor voordat ze zich oprichtte.

‘Maria,’ zei ze in het Zweeds met een Engels accent, ‘wil jij Oliver naar school brengen, ik heb vandaag andere dingen te doen. Je kunt Carstens auto nemen – hij is naar kantoor gelopen.’

De vraag verraste Maria. Celia bracht Oliver altijd naar school 's ochtends, maar ze leek duidelijk gestrest. Ze had donkere kringen onder haar ogen en haar mond was een dunne streep.

Maria had de vorige avond de verhitte discussie gehoord. Hoewel het appartement groot was en haar kamer ver weg lag van die van Carsten en Celia, had ze de harde stemmen door de muren heen

gehoord. Het had geklonken alsof ze ruzie maakten over Carstens plannen voor een vakantiehuis in Zweden.

‘Maria?’

Ze knikte en liep naar de deur. De lift kwam helemaal omhoog tot in het appartement. Ze drukte meerdere keren op de knop om Celia te laten zien dat ze haar had begrepen. Ze had Oliver liever niet naar school gebracht. Ze had nog steeds moeite met links rijden in Londen, en de rotondes maakten haar nerveus.

Celia merkte haar aarzeling niet op. Of misschien kon het haar gewoon niets schelen.

‘Als je de auto alvast uit de garage haalt, kom ik over een paar minuten met Oliver naar beneden,’ zei ze. ‘Ik wil zijn nieuwe wanten nog even pakken.’

Ze gebruikte het verkeerde Zweedse werkwoord, maar Maria deed geen poging haar te verbeteren. Ze trok haar jas aan en pakte de sleutels.

‘Schiet op, Oliver!’ drong Celia bij haar zoon aan. ‘Je mag niet te laat komen voor school – je weet wat papa dan zal zeggen.’

Een klik; de lift was gearriveerd.

‘Zie je beneden,’ zei Maria.

Normaal gesproken sprongen de lichten aan zodra iemand de ondergrondse parkeergarage binnenkwam, maar toen Maria uit de lift stapte, gebeurde er niets. De deuren sloten zich achter haar, en ze stond in het donker. Ze draaide zich om om op de knop te drukken en de deuren weer te openen, maar het gezoem van het mechanisme vertelde haar dat ze te laat was.

Ze deed een stap naar voren en stampte met haar voet op de grijze betonnen vloer, maar de lichten weigerden. Was er een stroomstoring? Nee – dan zou de lift ook niet werken. Er moest

iets mis zijn met het automatische lichtstelsel, maar ze had geen idee waar de schakelaar was of hoe ze die kon vinden.

Ze wist dat Carstens auto om de hoek stond, aan het einde van de rij, zo'n vijftig meter van waar ze stond. Ze tastte in haar zak, ze wilde de zaklamp op haar telefoon gebruiken, maar haar vingers vonden alleen een pakje kauwgom en wat kleingeld. Ze moest haar telefoon in het appartement hebben laten liggen. Ze deed voorzichtig een paar passen naar achter totdat ze de liftdeuren tegen haar schouders voelde.

Ze draaide zich om. Gelukkig was er een klein lichtpuntje dat aangaf waar de knop van de lift zat. Ze drukte hem stevig in en hield haar wijsvinger op de knop, alsof daardoor de lift sneller zou komen, om haar hier weg te halen.

Kom op, kom op.

Wat was dat? Een nauwelijks waarneembaar geluid achter haar liet haar opschrikken. Het was zo kort dat ze niet zeker wist of ze het wel echt gehoord had, maar het gevoel dat iets van metaal, een stuk gereedschap, misschien een moersleutel of een hamer, op de grond was gevallen bleef hangen.

Maria wierp een blik over haar schouder, tuurde de duisternis in. Ze had het idee dat het geluid van achter de muur kwam, ergens in de buurt van Carstens auto. Was er nog iemand hier beneden?

'Hallo?'

Ze hield haar adem in, voelde haar hart bonzen, ook al stond ze stokstijf stil.

'Hallo?'

Een olieachtige geur zweefde voorbij, zo vluchtig dat ze amper de tijd had om het op te merken. Haar ogen begonnen te wennen aan het donker, en ze kon de contouren onderscheiden van de dure

auto's die keurig op hun parkeerplek stonden. Het zou niet moeilijk zijn om zich achter een van de auto's te verstoppen.

Ze probeerde zichzelf tot rust te manen, maar haar bonkende hart verraadde dat ze veel te gejaagd ademde. Celia wachtte op haar. Ze moest opschieten en de Land Rover halen, anders zou Oliver te laat zijn voor school.

Ze ademde diep in en klemde de autosleutels stevig vast. Het was niet ver, ze kon zich er vast tastend een weg naartoe banen. Ze voelde het zweet langs haar rug naar beneden lopen onder haar dikke jas en trui.

Vastberaden zette ze een stap naar voren, en nog één. Ze was er bijna. Ze voelde een enorme opluchting.

Nu rook ze benzine, of was dat slechts verbeelding? Was ze hier alleen, of niet?

'Hallo?' riep ze nog eens, al vertelde haar instinct haar dat ze beter stil kon blijven.

Toen hoorde ze nog een geluid, het klonk alsof er langzaam iets op het beton druppelde.

Een flits, en de wereld explodeerde in een uitbarsting van vuur en rook.